

PAUL STEWART & CHRIS RIDDELL

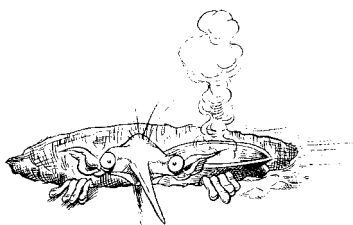

Dinkafölde

VIGYÁZAT, SÁRKÁPVESZÉLY!

Dinkafölde

*Egyéb könyvek a
Paul Stewart & Chris Riddell
szerzőpárostól:*

Dinkafölde

Engelberg, rettentő
Vigyázat, sárkányveszély!
Doktor Morcos Viháncligetből

A Szirt krónikái

Erdőmélye
Felleghajtó

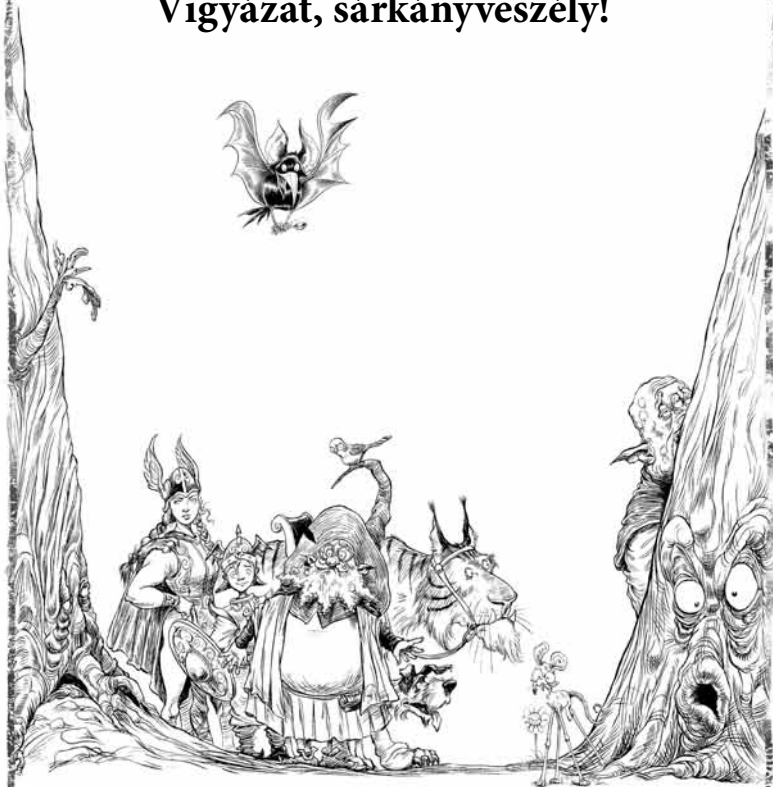
Paul Stewart & Chris Riddell

Dinkafölde

II. könyv

Vigyázat, sárkányveszély!

Könyvmolyképző Kiadó

Annának és Jacknek

NEVE: Joe Jefferson

FOGLALKOZÁSA:

Iskolás fiú

KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:

Foci, tévézés, veszekedés
a nővérel

KEDVENC ÉTELE:

Bármí, feltéve hogy nem
Norbert főzte

NEVE: Randalf, a Bölcs,

Dinkafölde első számú
varázslója

FOGLALKOZÁSA:

Ehm... Dinkafölde

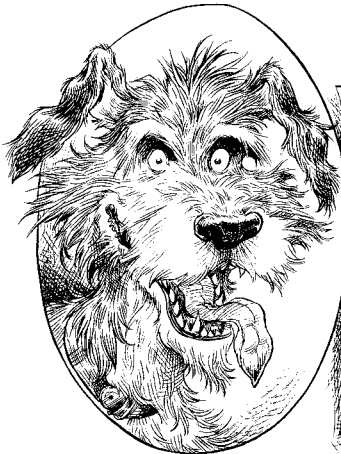
első számú varázslója

KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:

Varázlás („Hát nem varázsla-
tos?” – Veronika)

KEDVENC ÉTELE: Norbert

ebihal-püréje

NEVE: Henry

FOGLALKOZÁSA:

Joe kutyája

KEDVENC

IDŐTÖLTÉSE:

Sétálgatás, mókuskerge-
tés, idegenek fenekének
szolgáltatása

KEDVENC ÉTELE:

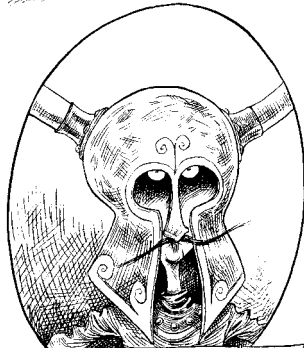
Hát a kutyakaja,
mi más!

NEVE: Norbert-A-Nem-
Is-Oly-Nagy
FOGLALKOZÁSA: Ogre
KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:
Hüvelykujj-szopogatás,
főzés – főként
a tortadísztés
KEDVENC ÉTELE:
Minden

NEVE: Veronika
FOGLALKOZÁSA: A nagy
varázsló, Bölcs Randalf
bizalmasa
KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:
Randalfon gúnyolódni
KEDVENC ÉTELE: Bármí,
csak ne Norbert főzze!

NEVE: Szarvas Báró
FOGLALKOZÁSA:
Dinkafölde ura, Ingrid férje
KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:
Az uralkodás, és bármí, amit
Ingrid parancsol neki
KEDVENC ÉTELE:
Búzakása

NEVE: Doktor Morcos (Csss! Ki
ne mondd hangosan!)
FOGLALKOZÁSA:
(Csss! Azt sem tudja senki,
hogy a világon van!)
KEDVENC IDŐTÖLTÉSE:
(A füleden ülsz? Nem hallod,
amit mondok?)
KEDVENC ÉTELE: Szundifánk

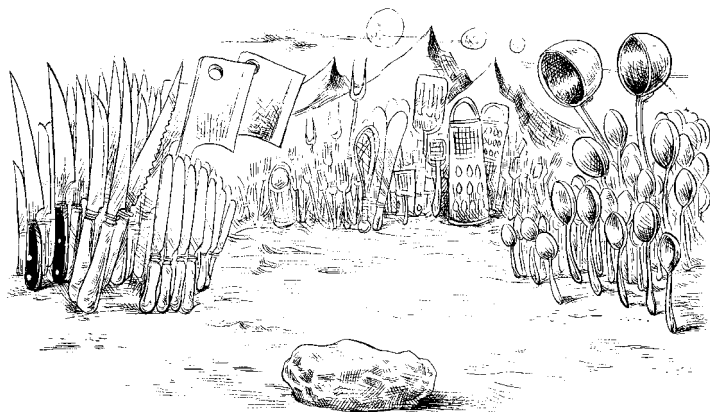
BEVEZETÉS

Dinkaföldre leszállt az éjszaka, szél sem rezdült. Odafönn Dinkafölde három holdja – egy bíborvörös, egy sárga és egy zöld – pettyezte a sötét, felhőtlen eget. Tisztán ragyogtak, mint három reflektor, és színes sugarakat meg árnyékokat vetettek az épületekre, a fákra és az Elvarázsolt Tóra, amely egy vízesés tetején lebegett a magasban. Visszfényük megcsillant azokon a mindenféle, ragyogóra fényesített evőeszközökön, amelyek széles félkört alkotva sorakoztak egy hatalmas, hegybe vájt barlang bejáratánál.

Jobbfelől álltak a különféle kések, szabályos sorokba rendeződve – voltak közöttük simák és fogazottak, egyenesek és görbék. A legelső sorban a szerény méretű vajkések helyezkedtek el, mögöttük az asztali, a kenyérvágó és a csontozókések, leghátul pedig a tagbaszakadt húsvágó bárdok.

Jobbra a kanalak álltak, ők is csinos, rendezett sorokban. Legelől a kávéskanalak, aztán a teáskanalak, majd a deszszeres- és leveseskanalak, végül pedig a hosszú nyelű merőkanalak: ez utóbbiak meglehetősen hepciás népség voltak, és egyfolytában azon ügyeskedtek, hogy kitúrják egymást a jobb helyekről.

A két csoport között helyezkedett el az összes többi konyhai eszköz. Volt itt minden: villák, habverők, nyársak és spatulák, darálók és reszelők, tojásszeletelők, diótörők és fokhagymazúzóok.

Úgy tűnt, mindnyájan várnak valamire. De vajon mire? Senki nem tudta. Azt rebesgették, egy kis teáskanál elbitangolt, és most addig kell várniuk, amíg fel nem bukkan. A várakozás azonban rossz hatással volt rájuk, lassanként kikezdte az idegeiket. A villák egyfolytában izegtek-mozogtak, a kanalak böködték és löködték egymást, az asztali kések pedig – akikkel különben sem lehetett kukoricázni –,

megpróbálták terrorizálni a többieket: folyton oldalba bökték a merőkanalakat, és megpróbálták mindenkibe belekötni, a húsvágó bárdokat kivéve. A középső csoport előtt – finnyásan elkülönülve a többiektől – a tojásszeletelő türelmetlenül pattintgatta a húrjait.

De hát mikor kezdődik már végre az, amiért idejöttek?

És ekkor valami mozgás támadt legelől. Egy cukorfogó méltóságteljesen átvonult a poros földdarabon, és felkapaszkodott egy kisebb sziklára. A színes holdak fénye visszaverődött fényesre dörzsölt cirkalmain. Egyik szárát a magasba lendítette, és erőteljesen megkoppantotta vele a sziklát.

A tojásszeletelő azonnal, várakozásteljesen elhallgatott, de a többi evőeszköz ügyet se vetett az újonnan érkezettre. A cukorfogó újra, ezúttal többször egymás után megkopogtatta a sziklát.

Két kanál az első sorban oldalba bökte egymást, és pizszegni kezdett a többiekre. Egy csoport sajtvágó kés azonnal elhallgatott, arccal előre fordultak, és görbe pengéjüket félrehajtva füleltek.

Egymás után csöndesedtek el az egyes evőeszközök, míg végül olyan csönd lett, hogy hallani lehetett volna még a földre hulló fogpiszkálók zaját is.

A középső csoport elejéről tompa puffanás hallatszott: egy ezüst fogpiszkáló a földre pottyant, majd bocsánatkérő mormogással föltápáskodott.

A cukorfogó harmadszor is megkocogtatta a sziklát, és egyik szárát a magasba emelte. Aztán amikor látta, hogy mindenki rá figyel, nagy ívben meglengette.

Ebben a pillanatban az összes evőeszköz rázendített, és a levegőt furcsa, fülbemászó ütőhangszeres muzsika töltötte meg. Az evőeszközök, tekintetükkel a cukorfogó-karmester mozdulatait követve, csilingeltek és csörömpöltek. Egyszer halkan, dallamosan zenéltek, máskor fokozatosan erősödő, csengő-bongó crescendó felé közeledett a muzsikájuk.

Amikor a zenét már csak hajszál választotta el ettől a csúcsponttól, hirtelen egy másféle hang is csatlakozott hozzá. Egy mély, reszelős hang, amelytől megrendült a föld. A hang a barlang szájából jött.

A cukorfogó helyeslően bólintott, és intett az evőeszközöknek, hogy játsszanak még hangosabban. Azok engedelmeskedtek.

A következő pillanatban egy füstpászma göndörödött elő a barlang bejáratának koromsötétjéből, és megcsillant a színes holdfényben. Csigavonalban tekergőzött, majd továbbúszott. Egy másik követte, miközben a mély, brummogó hang egyre erősödött.

Valami ébredezett!

Kivilágosodott, lementek a holdak, új nap virradt Dinkaföldére. A Szarvas Báró kastélyában súlyos léptek zaja hallatszott, mérges dörmögéstől kísérvé: a báró lerohant a kastély lépcsőin, és kiszáguldott a kertbe.

– Hol lehet? – dörmögte. – Hol a csudában lehet? Én...
Aú! Ez meg kicsoda?

– Én vagyok, uram! – felelte egy halk, félénk hang. – Bamba, a kertész.

A Szarvas Báró lenézett a földre, és látta, hogy egy nagyorrú kis goblin – a kastély egyik kertésze – ott fekszik a lábánál elnyúlva a porban. – Máskor nézz a lábad elé, Bamba!

– Vigyázni fogok, uram! És nagyon sajnálom, uram! – mondta a goblin, miközben föltápáskodott, és leporolta magát. – Éppen most végeztem a kerti ünnepély előkészületeivel! – magyarázta, és széles karmozdulattal körbemutatott.

A Szarvas Báró körülnézett. A kecskelábú asztalokon nem volt még teríték, a sátrak és a bódék ot heverték a földön, várva, hogy felállítsák őket, miközben goblinok kisebbfajta hadserege rohangált erre-arra mindenfélét cipelve, és folyton egymásnak ütköztek: a jelenet a teljes és tökéletes káosz benyomását keltette. A látvány után ítélve nemhogy befejezték volna, jóformán még el sem kezdték a kerti parti előkészületeit.

– Most ne ezzel foglalkozz! – mondta a báró, és elkapta Bamba kabátujját. – Hová lett?

– Kicsoda? – kérdezte Bamba.

– Nem *kicsoda*, te ütődött! – bömbölte a Szarvas Báró. – Hanem *micsoda*! A báróné cukorfogója! Nem láttad valahol?

A kertész lassan megrázta a fejét.

– Sajnos, nem láttam, uram! – felelte. A Szarvas Báró idegesen felsóhajtott. – Biztosan nyoma veszett, akár a többinek – tette hozzá Bamba.

– A többinek? – süvöltötte a báró. – Hogy érted azt, hogy a többinek?

– A többi evőeszköznek, uram. A szakácsné nem találja őket sehol. Nyomuk veszett. Egy szál se maradt belőlük. Egy árva ezüst fogvájót sem lehet találni az egész kastélyban.

A Szarvas Báró elfehéredett.

– Csak nem úgy érted...? Csak nem azt akarod mondani...? – Nagyot nyelt. – De legalább egy-két vajkés akad azért? Ugye pár vajkés azért maradt?

– Sajnos nem.

– Teáskanál?

– Egy darab sem.

– Na és a...?

– Mindnek nyoma veszett, uram! A csontozókéseknek, a merőkanalaknak, még a teaszűrőknek is, mind egy szálig! Szőréen-szálán eltűntek!

– De hát ez vérlázító! – mennydörögte a Szarvas Báró. Elsápadt. – Mit fog ehhez szólni Ingrid? Már úgyis alaposan fölhúzta magát a cukorfogó miatt! „Nem adhatok kerti partit, ha nincs egy árva cukorfogóm sem!” – szó szerint ezt mondta! Szeretném tudni, mit fog szólni, ha kiderül, hogy az összes többi evőeszköz is eltűnt?

Ebben a pillanatban hatalmas csattanás hallatszott a hátuk mögül. Bamba és a Szarvas Báró hátrafordultak, és látták, hogy két goblin hever elöttük a földön.

– Sajnálom! – mondta az egyik bocsánatkérően, miközben a fejét dörzsölgette.

– Csakis az én hibám – mondta a másik. – Nem néztem a lábam alá.

A két goblin körül mindenfelé ceruzák, botok és kártyák hevertek a földön. A Szarvas Bátor lehajolt és felemelt egy ceruzát.

– Ez meg mi? – kérdezte.

– Ez, uram, ceruza – válaszolta a goblin.

– Azt én is látom! – csattant föl a báró. – De mit keres itt? Minek van itt ez a rengeteg ceruza?

– A szakácsné ötlete volt – mondta az első goblin.

– Mostanában karddal szeli a kenyeret, és vonalzóval ke-
ni a vaját! – kottyantotta közbe a második goblin.

– A ceruzákkal keveri a teát – magyarázta az első goblin.

A Szarvas Bátor elgyötörtén felnyögött.

Bamba egy kihegyezett ágat
emelt föl a földről, és odamu-
tatta a bárónak.

– Ez az én saját találmányom! –
mondta büszkén.

A bárót azonban szemláto-
mást nem hatotta meg a
dolog.

– Mit találtál te föl?

A hegyes ágat?

– Ez nem egy egyszerű
hegyes ág! – jelentette ki
a goblin. – Ez egy
kockacukor-szűrő!

A cukorfogó már a múlté! Kiment a divatból. Hiszen egy ilyen kockacukor-szúróval az ember képes...

Ebben a pillanatban a báró kétrét görnyedt, és a kezébe temette az arcát.

– Ez kész katasztrófa! – nyöszörögte. – Ez tragédia! Ingrid eszt fogja veszíteni dühében. Soha többé nem áll szóba velem! – Töprengve ráncolta a homlokát. – Hát igen, ha úgy vesszük, minden rosszban van valami jó...

Ekkor egy kártyalapot pillantott meg a lábánál. Bamba és a két kuktagoblin némán figyelték, ahogy a báró felemeli és megfordítja a kártyalapot, majd mély lélegzetet vesz.

– Micsoda ez itt, és mire való? – kérdezte.

– Ez egy kártya, uram! – mondta az első goblin.

– És arra való, hogy... – ötlött-hatolt a második goblin, majd hirtelen felragyogott az arca. – Hogy kártyázzanak vele!

A Szarvas Báró arca rózsaszínből előbb vérvörösre, aztán sötétlilára változott. Bamba közbevetette magát, attól félve, hogy a gazdája mindjárt felrobban.

– Odaviszik őket a játéksátorba! – mondta, és egy kerek, zöld sátor felé mutatott, amely egy kecskelábú asztal és a *Lökd meg a kecskét!*-bódé között állt. – Fiatal vendégeinknek! – magyarázta. – Az ő számukra mindenféle szórakoztató időtöltéseket szerveztem. *Tűzd föl a büzdisznó farkát! Keresd a robbanó gázbékát! Zenélő giliszták! Pottyantsd le a palacsintát...!*

– Igen, igen! – szakította félbe a báró. – Csak folytasd! Sarkon fordult.

– Megyek, megmondom Ingridnek! – mondta. – Nem fog neki tetszeni, annyi szent! Egy csöppet sem fog neki tetszeni! ... Aúúúúú! Jaj, ne! Már megint? – ordította, amikor egy második rohanó figura is fejjel nekiszaladt. – Hát ebben a házban senki nem bír a lába elé nézni?

– Sajnálom, uram! – selypítette egy lágy, fojtott hang. A Szarvas Báró megfordult, és egy hórihorgas, görnyedt alakot látott maga előtt, aki csuklyás köpönyeget viselt. – Nem vettem észre Báróságodat! Vigyázzon azzal a bottal, még kiszúrja valakinek a szemét... – A hang elhalt. Az alak áttolt egy súlyos csomagot a jobb hóna alól a bal alá. – Szóval hová szeretné?

– Tessék? – hebegte a Szarvas Báró.

– Ezt itt! – mondta az idegen, és föltartotta a csomagot. Póznák és horgok voltak benne, és egy tekercs lila és cukorrózsaszín sátorponyva.

– Hát ez mi? – kérdezte a báró. – Ugye egy étkezéslet? Kérem, könyörgök, mondja azt, hogy egy étkezéslet!

– Ó, látom, tréfás kedvében van! – jött a hang a csuklya mögül. – Ez itt természetesen a Szépség Rózsaszírom Pavilonja.

– Hát persze! – mondta a báró fakó hangon. – Milyen buta is vagyok... Nekem cukorfogóra lenne sürgős szükségem, nem is beszélve a késekről, villákról és kanalokról és erre maga a Szépség Rózsaszírom Pavilonját akarja itt rám sózni!

– Ahogy mondja, uram! – helyeselt a hang. – Ez az, ami egyetlen kerti partiról sem hiányozhat. Bízzon bennem! A báróné egyszerűen imádni fogja!

– Hát azt nagyon remélem... – dűnnyögte a báró. – Tudja mit, tegye oda! – mondta, és egy üres sarok felé mutatott.

– WALTER!

Ahogy a neve végigvisszhangzott a kerten, a Szarvas Báró elfehéredett. Fölpillantott a báróné hálószobájának ablakára.

– Megyek már, gerlemadaram! – kiáltott vissza. – Van itt nálam valami, aminek nagyon-nagyon fogsz örülni!

Görcsösen megmarkolta a kihegyezett ágat.

– Hát ajánlom is! – jött az ablakból Ingrid halk, fenyegető hangja. – Ne felejtse el, mi történt legutóbb is, amikor nem sikerült engem nagyon-nagyon boldoggá tenned, Walter!

A Szarvas Báró gyöngéden megdörgölte a fülét, és az em-

lék hatására kissé összerándult.

– Hogy is felejthetném el? – mormolta. – Míg élek, nem fogom elfelejteni!

Trollhida körül a levegő csöndes volt, mozdulatlan – és határozottan bűdös. A trollok karórépa-imádatának volt egy szerencsétlen mellékhatása, amely álmukban érte utol őket. Az alvó város fölött reszelős hangok kórusa szállt,

mintha egy fúvószekar hangolna.

A közelben fészkelő denevércsék szeme könnybe lábadt, ahogy a bűz megcsapta őket. Könnyű szellő támadt, és egy áginyúl, akit telibe talált a város felől érkező lég-lökés, ájultan fordult le a legmagasabb ágról.

Egy hokedlin kuporogva, nagy halom szemét kel-lős közepén – könyöke a térdén, arca tenyerébe támasztva – ott üldögélt Trollhida főkapujának vámszedője. Zömök figura volt, loboncos hajjal és kiálló foggal, és ő is – akárcsak egész Trollhida – mélyen aludt. A sisakja félrecsúszott, ölében egy félig elrágott karórépa hevert. Lassan, szabályosan hortyogott. A gyomra korgott, a nadrágja morgott.

– *Fiiiif!*

Az agyonfoltozott, kitérdesedett nadrág hátuljában valami megmoccan. Valami volt a farzsebében, és ez a valami menekülni próbált.

A troll egy pillanatra visszatartotta a lélegzetét, és – bár közben még mindig az igazak álmát aludta – hátranyúlt, és megvakarta a hátsó felét. A következő pillanatban egy fényes, ezüstös valami dugta ki a fejét a zsebéből. Egy kanál volt az.

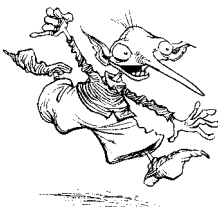

– *Pfíííí!* – folytatta a troll, és egy arra repülő denevércse ájultan zuhant alá az égből.

A kanál izgett-mozgott, kibukfencezett a troll zsebéből, és halk, csilingelő csattanással földet ért.

Halkan sóhajtott, föltápászkodott, és újra felsóhajtott. A kora reggeli napfény megcsillant a kanál aprócska tésztén, ahogy óvatosan lépegetett a szemét közt. Elhaladt egy rozsdás öntözőkanna, egy csorba tányér, majd néhány csavar- és reteszhalom mellett, és végül kiért a széles, poros országútra.

Valami hívta. Olyan erővel, hogy nem lehetett neki ellenállni.

Joe Jeffersont mély álmából hangos csattanás verte föl kíméletlenül. A másik oldalára fordult, de a szemét továbbra is szorosan csukva tartotta. Éberen fülelt.

Különféle hangokat hallott. Óraketyegést. Tányércsörgést. Valaki hamisan dudorászott a másik szobában.

Joe szíve hevesebben vert. Lehetséges, hogy a hálószo-
bai órájának a ketyegését hallja? A tányércsörgés azt jelenti,
hogy az anyja éppen a reggelit készíti? Az apja dudorászna
a zuhany alatt?

Vajon ki merje-e nyitni a szemét?

Lassan résnyire nyitotta a bal szemét. A szoba sötét volt, a tárgyakat nem lehetett tisztán kivenni. Eddig jó... Lehetséges, hogy újra a saját hálósobájában fekszik, életének alig-
hanem legfurcsább álmából ébredve?

Fölpattant a szeme.

Nem, nem ott volt. Egy függőágyban feküdt, egy lakóhajón, amely egy lebegő taven horgonyzott. Ami még

megmaradt az úgynevezett hósharcos-felszereléséből – egy lábasfedő, egy fél pár gumicsizma, és egy zsákvászon köpeny műszőrme szegéllyel – ott hevert körülötte a padlón, várva, hogy magára öltse őket.

– Ó, hogy az a...! – kiáltott föl, és villámgyorsan fölegyenesedett. – Még mindig itt vagyok Dinkaföldén!

– Neked is szép jó reggelt! – szólalt meg Veronika sérített göggel.

Joe a törpepapagáj felé fordult, aki ott gubbasztott a függőágya láb felőli részén, a csomózott kötélén. A madár tolla csapzott volt és nedvesnek tűnt.

– Ne haragudj... Igazán sajnálom! – mondta Joe. – Csak azt gondoltam... azt reméltem... – A szeme bepárásodott: – Azt álmodtam...

– Ah, az álmok! – bólogatott Veronika megértően. – Én egy csinos kis kalitkáról szoktam álmodni. Semmi flanc.

Egy kis tükör, egy kis köles, esetleg egy csengettyű, hogy megütögessem, ha unatkozom. De kénytelen vagyok beérni ezzel a lakóhajóval, és Randalffal, akit állítólag Bölcs Randalfnak is szokás nevezni. Még hogy bölcs! Fukar Randalf, ez sokkal jobban illene rá! Egy kis tükör – hát olyan nagy kérés ez? Ugye hogy nem?

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és alacsony, zömök egyén sétált be rajta: bozontos, ősz haján csúcsos varázslósüveg ült. Ő volt az: Bölcs Randalf. Henry, Joe kutyája ott somfordált mellette, és csöpögött belőle a víz. Abban a pillanatban, amint meglátta a gazdáját, egyetlen szökkenéssel a szoba túlsó végében termett, felugrott a függőágyra, és nyalogatni kezdte Joe arcát.

– ' reggelt, Joe! – mondta Randalf. – Az előbb vittem ki Henryt a kora reggeli úszására. – Megveregette kerek pocakját. – Nincs párja a kora reggeli úszásnak! Egész nap friss lesz tőle az ember!

– Legközelebb ébressz föl, mielőtt fejest ugrasz! – mondta ingerülten Veronika, és lerázta a vizet a tolláról.

– Ahá, hát itt vagy, Veronika! – mondta Randalf ragyogó mosollyal. – Elfelejtettem, hogy ott ülsz a fejemen. Sajnálom!

– Ez sose történt volna meg, ha lenne egy szép kis kalitkám, mint minden normális törpepapagájnak! – mondta Veronika. – Benne egy kis tükör, esetleg egy csengettyű, arra az esetre, ha unatkoznék...

– Még mindig ezt hajtogatod? – mérgelődött Randalf.
– Már ezerszer megmondtam neked, hogy a kalitka csak

kanáriknak való. Te az én bizalmasom vagy. Ott a helyed, ahol szemmel tarthatlak! – Megveregette a feje búbját. Veronika fölrebent, és letelepedett rá.

– Álmok! – mondta mélabús sóhajjal.

CSÖRR!

Ugyanaz a zaj hallatszott, mint amire Joe az imént fölbredt, csak most még hangosabban. A következő pillanatban pedig egy ajtó csattanását lehetett hallani, amint a szoba tulsó végében nekivágódik a falnak. Tagbaszakadt ogre robbant a helyiségbe, egyik hatalmas öklében súlyos serpenyőt szorongatott.

– Norbert! – rivallt rá Randalf. – Mégis mit művelsz?

– Az az elf, uram! – dadogta Norbert. – Lopja a szundi-fánkot!

Joe hátrafordult, és látta, amint valami apró és gömbölyded lény lohol a padlón a szoba tulsó sarka felé. A következő pillanatban a serpenyő súlyosan lecsapott mögötte, mindössze hajszálnyival tévesztve el az elfet. A lakóhajó megingott, és imbolygott egy darabig.

– És be ne tedd többet a lábad a konyhámba! – kiáltotta Norbert.

Az elf lefékezett, majd visszairamodott Norbert lába között. Ahogy az elfet követte a tekintetével, Norbert feje egyre lejjebb és lejjebb süllyedt, mígnem az ogre egyetlen kupacban roskadt össze. A lakóhajó vadul inogni kezdett.

– Vigyázz, Norbert! – szólt rá Randalf. – Gondolom, nem akarod meglékelni a hajót!

– Már megint – tette hozzá Veronika fanyarul.

– Sajnálom, uram! – motyogta az ogre, miközben fel-tápáskodott.

Az elf rohanni kezdett a falióra felé.

– Háromnegyed reggel! – rikkantotta vidáman, és felkúszott a vadul lengedező ingán, majd eltűnt egy apró ajtón keresztül, amely az óra számlapjából nyílt.

– Ideje megreggelizni! – mondta Randalf.

– Ebihalpép! A kedvencem! – lelkesedett Norbert, Randalf csöpögő kalapjának tartalmát vizsgálgatva. – Palacsintatésztaiban kisütve valami csodás!

– Uhhh! – Joe összeborzongott.

– Ízlések és pofonok... – jegyezte meg Randalf bólogatva.

– És gólyaegér pongyolában is igen ízletes étel...

– Ebihal, gólyaegér... – Joe undorodva rázza a fejét. – Nekem az anyukám otthon bundás ananászt meg banánt szokott sütni...

Hirtelen elkámpicsorodott az arca, az alsó ajka megremegett.

– Joe! – mondta Randalf részvevő arccal. – Ha annyira hiányzik neked az a bundás ananász...

– Nem a bundás ananász hiányzik! – kiáltotta Joe. – Hanem az anyukám! Meg az apukám! És az ikrek – sőt, még Ella is! Mindnyájan hiányoznak! – Mély lélegzetet vett. – Haza akarok menni!

Randalf megszorította a vállát.

– Hidd el, Joe, nekem magamnak is az a legfőbb vágyam, hogy téged hazajuttassalak! Egész éjjel törtem a fejem valami megoldáson, de... – Vállat vont. – Ne add fel a reményt, Joe! Nemsokára módomban áll majd teljes figyelmemet ennek a problémának szentelni. Valami majd csak történik. Tudom, hogy történni fog!

Joe lecsüggesztette a fejét. Nem is sejtette, mennyi időt töltött már Dinkaföldén – már csak azért sem, mert a napok és éjszakák hosszúsága itt napról napra változott. Csak azt tudta, hogy vagy egy tucatszor hallotta már ezt Randalftól: *Valami majd csak történik...* De vajon így lesz-e csakugyan? Miért lenne ez a mostani alkalom más, mint a többi? – töprengett. Már-már azon volt, hogy ezt hangosan is kimondja, amikor halk kopogtatást hallott az ajtó felől.

– Nem az ajtó volt az? – kérdezte Joe, a bejárat felé intve.

Norbert a homlokát ráncolta és a fejét vakarta.

– Még most is az! – szólalt meg végül. – Vagy mégsem?

– Én nem hallottam semmit – felelte Randalf.

– Én sem – mondta Veronika.

Újra kopogtattak, még halkabban, mint az előbb, majd a kopogtatást halk tüsszentés követte.

– *Happ-cíí!*

– Igazad van! – mondta Randalf. – Remek hallásod van, fiam. Úgy is mondhatnánk, hogy hósharcos hallásod! Nyiss szépen ajtót, Norbert! – mondta az ogrének.

Norbert tétovázott.

– Szóval akkor mégiscsak ajtó – mondta végül. – Egy pillanatig azt hittem...

– Hát persze, hogy ajtó! – fakadt ki Randalf.

A harmadik kopogtatást a második tüsszentés követte, majd egy hosszú, elgyötört nyögés.

– Jaj, nyisd már ki, Norbert! – türelmetlenkedett Randalf.
– De azonnal!

Norbert újra átvágott a szobán, és fölrántotta az ajtót. És íme, az ajtónyílásban alacsony, csontos kis figura állt, körvonalai a lenyugvó nap háttérére rajzolódtak. A jövevény tetőtől talpig csuromvíz volt, és úgy csöpögött belőle a víz, hogy valóságos kis pocsolya gyűlt össze a lábánál. Fején sildes sapka, amelybe egy jelvényt tűztek E. P. betűkkel.

Csuromvíz postástáskájából ázott borítékot húzott elő, és a magasba tartotta.

– Fon... *hapcíí!!* Font... *hapcíí!* Fontos... *hapcíí!! hapcíí!* *hapcíí!* – Zsebkendőt húzott elő a zsebéből, kicsavarta, amennyire bírta, és kifújta bele az orrát. – Még egy ilyen idióta címet! – panaszkodott. – Muszáj nektek pont egy lebegő tó kellős közepén laknotok? Van fogalmatok arról, meddig tartott, amíg fölúsztam a vízesésen? Nem mintha panaszkodni akarnék, mert nem szokásom...

– Ezt örömmel hallom! – jegyezte meg Randalf epésen. – És most ideadnád azt a borítékot?

– Csak nem neked! – felelte az elf.

– És ha szabad tudnom, miért nem? – kérdezte Randalf megbántva.

– Mert nem vagy azonos azzal a személlyel, akinek a neve itt áll a borítékon! – közölte az elf. – Az Elfposta igazgatói szerint megrendítheti az intézményünkbe vetett bizalmat, ha a leveleket, levelezőlapokat vagy csomagokat nem a címzettnek kézbesítjük.

– De ha a cím stimmel, akkor a címzett nem lehet más, csak én! – erősködött a varázsló. – Hacsak nem Norbert az, ez a nagy melák itt... vagy Veronika.

A postaelf szemügyre vette előbb az egyiket, aztán a másikat, majd megrázta a fejét. Egy örült pillanatig Joe arra gondolt, hátha neki szól a levél.

– De akkor kinek szól?
– kérdezte ingerülten
Randalf.

Az elf a borítékra pillantott.

– A Nagy Varázsló-
nak...

– Nahát, Randalf,
akkor tényleg mérget
vehetsz rá, hogy nem
neked küldték... –
morogta Veronika.

– Fogd be, Veronika! – rivallt rá Randalf.

– A Nagy Varázslónak, Ráncos Rogernek! – olvasta az elf.

– Márpedig te – mondta vádlón Randalfra mutatva –, egyáltalán nem vagy ráncos! Lehetnél esetleg Kövér Roger, de semmi esetre sem Ráncos Roger. Különben is – tette hozzá –, a kanári Randalfnak szólított!

– Még hogy kanári! – rikoltotta Veronika. – Ezt a pimaszságot!

Randalf kihúzta magát, amennyire csak bírta.

– Igen, én vagyok Bölcs Randalf! – jelentette ki. – A Nagy Varázsló, Ráncos Roger asszisztense, és addig, amíg ő... izé, nyaral, én helyettesítem. – Azzal kikapta az elf kezéből a borítékot. – Fölhatalmazott rá, hogy én intézzem a teljes levelezését!

Az elf a levél után kapott, de Randalf gyorsabb volt, és a háta mögé rejtette a borítékot. Az elf olyan képet vágott, mint aki mindjárt elsírja magát.

– Bajba fogok kerülni miattad! – mondta. – El fogják venni a sapkámat és a jelvényemet!

– Én nem árulom el senkinek, ha te nem! – nyugtatta meg Randalf. – Legyen ez a kettőnk kis titka!

– Na és a kanári? – kérdezte az elf gyanakodva. – Nem fogja kifecsegni?

– Ha rajtam múlna, ez lenne az utolsó levél, amelyet kézbesítettél, te nyavalyás! – dünnyögte Veronika.

– Lakat lesz a csőrén – felelte Randalf. – Bízz bennem! Én vagyok Dinkafölde első számú varázslója! – Aztán az ogréhez fordult. – Azt hiszem, ideje, hogy ajtót mutassunk a mi kis barátunknak!

Norbert az ajtó felé mutatott.

– Az ott egy ajtó! – mondta komolyan.

Amikor a postaelf távozott, Randalf szemügyre vette a borítékot.

– Elegáns, nemes jellemre valló kézírás... – mondta a címzést nézegetve. Az orrához emelte a borítékot, és mélyet lélegzett. – És, hacsak nem tévedek nagyon, egészen enyhe rózsailata van... Kíváncsi lennék rá, ki küldte? Egy varázslónő talán? Vagy egy hercegnő?

– Miért nem bontod fel és nézed meg? – kérdezte Veronika.

– Azért, kedves kis tollas és türelmetlen barátom, mert ha az ember kap egy borítékot, oda az élvezet fele, ha meg sem próbálja kitalálni, mi lehet benne – mondta Randalf. – Ebben a pillanatban még bármi lehet benne... – Beledugta az ujját a boríték hajtásába, és föltépte. – Szerelmes levél, csekk, értesítés valami nagy-nagy elismerésről...

– Vagy egy legeslegutolsó fizetési felszólítás! – jegyezte meg Veronika.

– Meglátjuk! – mondta Randalf. Belenyúlt a borítékba. Hüvelyk- és mutatóujja közé csippentette a nagy, rózsaszín-fehér levelezőlapot. – Oh, a várakozás izgalma!

Kihúzta a lapot a borítékból, és átfutotta. Csodálkozva fölfonta a szemöldökét.

– No? – kérdezte Veronika. – Jó hír vagy rossz?

– Egy meghívó – mondta Randalf.

– Akkor jó hír – nyugtázta Veronika.

– A Szarvas Bárótól és nejétől...

– Korán örültem! – nyögött fel a papagáj.

– Olvassa fel, uram! – kérte Norbert.

Randalf bólintott, és megköszörülte a torkát.

– Kedves Ráncos Roger...

– Hát nem is tudom... – zsémbelődött Veronika. – Elolvasni más ember levelét... ez visszataszító!

– Fogd be, Veronika! – förmedt rá Randalf. – Na, hol is tartottam? Ahá, igen. A Szarvas Báró, Dinkafölde Ura, a Távoli Tartományok Császára, a Völgyszoros Királya, népszerű, bőkezű, nagylelkű, szeretett, igazságos uralkodója a...

– Ugorjunk! – mondta Veronika.

Randalf a homlokát ráncolta, és folytatta az olvasást:

– ...és felesége, a kastély szépséges hölgye, Ingrid... *bla-bla-bla*... Na, ez az! – kiáltott fel. – ...szeretettel meghívja Ráncos Rogert és varázslótársait egy kerti partira, gyönyörű, ősi kastélyának ápolt, tágas, pompás parkjába. (A Dohos-hegységnél balra, és aztán kövesd az orrod!)

– Igen, igen! – vágott közbe Veronika türelmetlenül. – Mindnyájan tudjuk, hogy hol a kastély. De mikor lesz ez a kerti parti?

– Ja igen, persze! – Randalf újra a meghívót kezdte tanulmányozni. – Én... ehm. Ó, Dinkafölde Hatalmas Holdjai! De hiszen ma van! Ma délután két órakor! És azt szeretnék, ha egy varázsló, lehetőleg Ráncos Roger nyitná meg!

– Hát akkor csalódnai fognak – mondta Veronika. Felhorkant. – Még hogy kerti parti? Láttátok, milyen állapotban van a Szarvas Báró kertje? Hogy jut eszébe ott valakinek kerti partit tartani, fel nem foghatom!

– Nem ez a lényeg, Veronika! – mondta Randalf. – Annak a varázslónak, aki elvágja a szalagot, és mond pár szót egy királyi kerti parti megnyitásán, három arany a tiszteletdíja, ráadásul annyi rumos zselét lehet, amennyi csak belefér. Nekem meg lassan nincs egy rézfityingem sem – mondta gyászosan. – Nem engedhetem, hogy egy ilyen lehetőség csak úgy kicsússzon a kezem közül...

– De hát hogy érünk oda? – makacskodott Veronika. – Azt mondtad, kettőkor kezdődik.

– Negyed délután! – rikkantotta az időjelző elf, és kidugta a fejét az óra ajtaján.

– Azt fogjuk tenni, amit mindig is tenni szoktunk, amikor nagyon-nagyon sietünk valahová! – felelte Randalf.

Norbert elsápadt.

– De ugye, nem a szárnyas csizmára gondolsz?

– Nincs más választásunk! – jelentette ki határozottan Randalf.

Joe Norberthez fordult.

– Mi van azzal a szárnyas csizmával? – kérdezte.

– Ne felejtsd el, mi történt legutóbb is! – intette Veronika Randalfot, és összeborzongott. – Egyes varázslók soha semmiből nem tanulnak.

Randalf sűrgetően verte össze a tenyerét.

– Egy-kettő, csipkedjétek magatokat! – mondta. – Indítsuk útnak a társulatot!

– Na és mi lesz énvelem? – kérdezte Joe.

Randalf elmosolyodott.

– Norbert hátán mindig akad hely egy hős harcos számára, fiacskám! – mondta. Henry vakkantott, és a farkát csóválta. – Bizony, és a húséges harci ebe számára is!

– Nem erre gondoltam – mondta Joe. – Azt ígérted, hogy segítesz hazajutni! *Rövidesen módomban lesz minden figyelmet ennek az ügynek szentelni* – ezt mondtad!

– Rövidesen – mondta Randalf. – Azt mondtam, hogy rövidesen. És úgy is lesz!

– De mikor? – kérdezte Joe.

– Meg fogjuk találni a módját! – felelte Randalf kedélyesen. – De most... – Vállat vont. – Hív a kötelesség! Meg van kötve a kezem...

Az elf előugrott a faliórából.

– Nem fogtok odaérni! – közölte kacagva. – Elkéstek, elkéstek, elkéstek! – ismételte, és hisztérikus nevetőgörcsben vonaglott.

– Ez az óra túl sokat vihog már ilyen kora reggel! – morgta Veronika. – Fel kellene húzni!

– Igazad van! Mindjárt fel is húzom! – mondta Randalf, azzal az órához fordult. – Tudod, ugye, hogy te vagy a legócskább, legszánalmasabb, legvacakabb óra, amelyet életemben láttam?

Az elf ádáz képet vágott.

– Hozzám beszélsz? – kérdezte legfenyegetőbb hangján. – *Énhozzám?*

– Látod? – örvendezett Randalf. – Milyen jól felhúztam? Most viszont már menjünk! Nincs egy perc veszteni való időnk!

Hajnalodott. A kelő nap fényében egy parányi teáskanál szökdécselt lassan, óvatosan egyik parfümillatú zsombék-ról a másikra, és közben nagyokat sóhajtott. Valami furcsa vonzásnak engedve a teáskanál elhagyta Trollhidát, és addig ment, mendegélt az Ogre-dombságon átvezető, poros országúton, míg csak be nem fordult a Pacsulis Mocsárba.

A parányi teáskanál egy pillanatra megállt az egyik különösen átható parfümillatot árasztó zsombékon, és elfordította a fejét, mintha valamire fülelne. Valahonnan bal felől ziháló, cuppogó-szortyogó hang hallatszott.

A hang most közelebből jött, mint az előbb. A teáskanál felsóhajtott, megremegett, és átszökkent a következő zsombékra.

Aztán a következőre.

Majd a következőre.

Előtte, a magas fű közt valami tompán csillogott. A kanál folytatta az útját, elesett, föltápáskodott, megint elesett, megint föltápáskodott – nem volt hajlandó földadni. A csillogás egyre erősebb lett.

Hirtelen a fű kettévált, és ott guggolt előtte a parfümos sárban egy robbanó gázbéka – méghozzá egy hatalmas példány! Kidülledő szemével hunyorgott, előbb az egyikkel, aztán a másikkal. Erőteljes mellső lábával előrehúzta magát, készen rá, hogy lecsapjon. A bíborszín bőrét elborító bibircsókok vészjóslóan lüktettek.

A teáskanál megcsúszott, amikor ráugrott a következő zombékra, aztán újra föltápaszkodott.

– Ah! – sóhajtotta.

A robbanó gázbéka fölágaskodott. Bibircsókossá váltak, hosszú, vastag, ragadós nyelvét villámgyorsan kilökte,

elkapta vele a parányi teáskanalat, és magához rántotta.

Miközben eltűnt a gázbéka mohón várakozó szájának nedves, bűzös sötétjében, a teáskanál egy utolsó, elnyújtott sóhajtást hallatott:

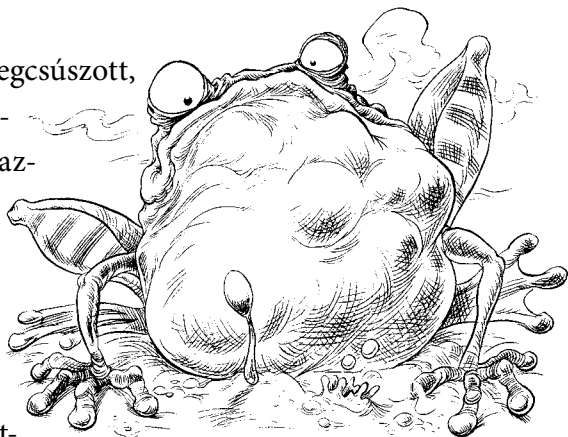
– Aaaaah...

A gázbéka összezsáttintotta az állkapcsát, nagyot nyelt, és elégedetten elvigyorodott. Lustán megfordult, hogy visszaszökdécseljen a mocsár legingoványosabb részére, ahol zavartalanul emésztheti a táplálékát. Ekkor azonban váratlan dolog történt.

Először hosszú, gurgulázó hang tört elő a gázbéka gyomrának mélyéről. Aztán hirtelen megváltozott bibircsókossá bőrének a színe: bíborból vörösre váltott, majd zöldre, végül narancssárgára. A vigyort rémült grimasz váltotta fel a képén.

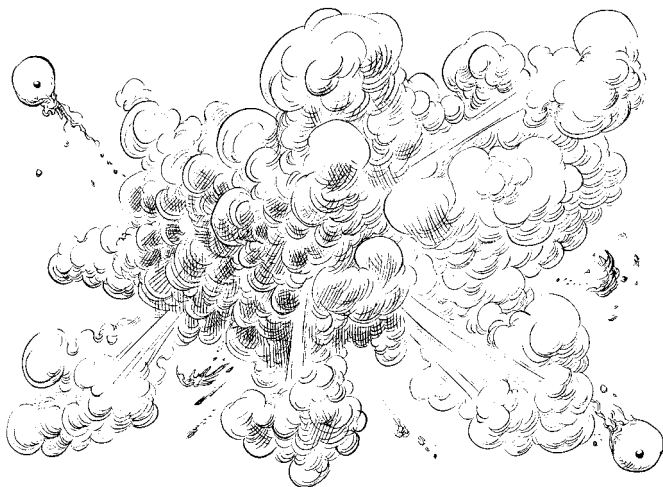
– Brekeke! – brekegte rémülten. – Brekeke! Brekeke...

Megpróbált egy helyben föl-le ugrálni, megpróbálta hátbaverni magát, megpróbált teljes súlyával a földnek

ütődni, de mindez nem használt semmit. A torkán akadt teáskanál nem moccan.

A gázbéka a földön fetrengett tehetetlen kínjában. A szeme kidülledt, a nyelve kilógott, a lábai bénán, tehetetlenül meredtek az égnek. Reszketett és vonaglott, már brekegni sem bírt, és hatalmas méretűre fúvódott fel. A bőre úgy megfeszült és elvékonyodott, hogy bármelyik pillanatban...

BUMM!

A gázbéka fölrobbanásának hangja végigvisszhangzott az egész Pacsulis Mocsáron: hallatára a nyálkás lápi démonok ijedtükben a víz alá merültek, a rózsaszín bűzdisznók pedig a szokásosnál is nagyobbakat szellentettek. Fűlsiketítő volt. És gusztustalan is, ahogy a szerencsétlen gázbéka maradványainak foszlányai lassanként visszahulltak a földre.

Miközben széles ívben, magasan röpült a Pacsulis Mocsár fölött, a kis teáskanál nagyot sóhajtott.

FOLYTATÓDIK A MAGY KÜZDELEM!
HOGY MILYEN A TÖRTÉNET?
JÓ! IRTÓ!

ISBN 9789632450469

9 789632 450469

2 290 Ft